

מ"ת 40990/10/16 - מדינת ישראל נגד אלון לוי, מנחם פנסו, חיים סרור, ירון אהרון בן שושן

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 40990-10-16 מדינת ישראל נ' לוי ואח'
תיק חיצוני: 462287/2016

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. אלון לוי 2. מנחם פנסו 3. חיים סרור 4. ירון אהרון בן שושן

החלטה בעניין משיבים 3 ו- 4

כתב האישום ותמצית טיעוני הצדדים

במסגרת בקשה להמשך מעצרם של המשיבים עד תום ההליכים בתנאים מגבילים, עניינה של החלטה זו בסוגית ראיות לכאורה.

נגד המשיבים הוגש כתב אישום שעיקרו עבירות הסמים. בכתב האישום שלשה נאשמים והוא אוחד שני אישומים, מהם הראשון בלבד רלבנטי למשיבים. מנחם פנסו (**להלן: "פנסו"**) הוא נאשם 1 ואילו המשיבים הם נאשמים 2 ו-3, בהתאמה. במקביל, הוגש כתב אישום נגד אלון לוי (**להלן: "לוי"**), בגין אותה פרשה (**להלן כולם: "הארבעה"**).

בקשת המעצר שהוגשה ע"י המאשימה כוללת את לוי, פנסו והמשיבים. בעוד לוי ופנסו עצורים בשלב זה עד למתן החלטה אחרת, המשיבים שוחרר בתנאים שעיקרם מעצר בית מוחלט, עוד ביום 25.10.16, בהליך מעצר-הימים.

בתמצית יצוין כי על פי הנתען בחלק הכללי לכתב האישום, עובר ליום 4.12.15, קשרו המשיבים יחד עם לוי ופנסו קשר לביצוע פשע, שטיבו הקמת "מעבדה" לשם גידול סמים ומכירתם, בכך שאיתרו ושכרו מחסן לשם כך, ברח' אליהו איתן 34 שבראשון לציון (**להלן: "המחסן"**). במסגרת הקשר נתן פנסו ללוי הנחיות שונות והאחרון חתם על חוזה שכירות לשם שירת המחסן. לשם הקמת ה"מעבדה" השקיעו לוי ופנסו כספים והסם המסוכן הושתל וגודל ע"י הארבעה. עוד נטען כי במועד הרלבנטי היה חייב לוי חובות כספיים לפנסו ולמשיבים, בגובה עשרות אלפי ₪, איש לפי חלקו.

באישום הראשון, המיוחס לפנסו ולמשיבים (- וכן ללוי, בכתב האישום המקביל), נטען כי עובר ליום 4.12.15 ועד ליום 9.10.16, הקימו הארבעה את המעבדה, לצורך גידול סם מסוג קנבוס. בחיפוש שנערך ביום 9.10.16 נתפסו במחסן כלים שונים לגידול סם מסוכן וכן נמצא סם מסוכן במשקל העולה על 4.5 ק"ג קנבוס. עוד נטען כי הארבעה גנבו חשמל לצורך קיום ה"מעבדה", בשווי העולה על 141 אלף ₪.

בהתאם הואשמו המשיבים בקשירת קשר לפשע, גידול סם מסוכן, החזקת חצרים להכנת סם, החזקת סם שלא לצריכה עצמית, החזקת כלים להכנת סם ונטילת חשמל בצוותא חדא - עבירה מכוח סעי' 400 ו- 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

אין חולק כי לוי הפליל הן את הארבעה והן אחד, גיא מצא (להלן: "מצא"), בביצוע עבירות, כפי שמצאו את ביטויים באישום. עיקר ראיות התביעה נסמך על עדותו המפלילה של לוי, כשותף. עדותו זו מחוזקת לשיטת המבקשת בראיות שונות, איש לפי חלקו. לעומת הארבעה, מצא לא הואשם, שכן לשיטת המבקשת לא נמצאו ראיות חיזוק לחובתו.

באשר למשיב 3 - ב"כ משיב 3 טען, כי אין ראיות-חיזוק לחובת מרשו, הנדרשות כמי המופלל בעדות שותף, זולת אלה המלמדות על כי המשיב שכר רכב מסחרי, כפי עדותו של לוי. על פי עדות לוי, שימש הרכב להובלת חול. המשיב מצידו טען כי אמנם שכר רכב כאמור, אם כי כדי לנייד איתו דברים שונים ופיגומים שהשאיר לו קבלן בשם לגזיאל, על מנת שימכרם בתמורה לחוב.

טענת הסניגור היא, כי המבקשת נמנעה מלבחון את הסברו זה של מרשו וזאת על אף שבהליך מעצר הימים אישר נציג המשטרה כי הסוגיה תיבדק. משכך, טוען הסניגור, מנועה המבקשת מלהסתמך על ראיות חיזוק זו, שכן מדובר במחדל חקירה. הסניגור מוסיף וטוען כי יש להשוות בין מרשו ולבין עניינו של מצא, באופן שבו גם אם בית המשפט סבור שלא ניתן להחליט בטענת אכיפה בררנית בשלב זה, בהליך זה - עדיין יש מקום לטענה - כך לפי פסיקה אליה הפנה, ואשר אתייחס אליה להלן. כמו כן הפנה הסניגור לסתירות בדברי לוי בהודעותיו. לאור האמור עותר הסניגור להסרת כל התנאים המגבילים על מרשו.

באשר למשיב 4 - ב"כ משיב זה מצטרף לטיעון ב"כ משיב 3, מפנה לכך כי לוי הפליל את מצא ומבהיר כי לא ניתן להסביר, לשיטתו, את אי הגשת האישום נגד מצא. עוד נטען, כי לא ברור מתוכן מפליל שמסר לוי, כי אכן התכוון להפליל משיב 4, שכן לוי מתאר אדם השונה בחזותו החיצונית ממשיב זה. הסניגור מדגיש כי משיב 4 מסר גרסה לפיה נכח במחסן לשם בניית עסק לקוסמטיקה וכי גרסתו לא נבדקה.

המבקשת מסתמכת על מהימנותו של לוי כעד מפליל, אשר מסר גרסה מפורטת ומלאה. עוד מבהירה היא, כי מצא לא הואשם הואיל ולא נמצאה ראיות חיזוק בעניינו. אמנם לוי הפלילו כמי ששלח מסרונים מסוימים, כשהוא מכונה "רמזור", אלא שלא עלה בידי המדינה להוכיח כי מצא הוא אכן מי ששלחם.

בהתייחס למשיב 3, לשיטת המבקשת אין עסקינן במחדל חקירה. ראיות החיזוק מתגבשת בכך שהמשיב אכן שכר רכב מסחרי, כפי שטען לוי, להובלת שקי חול למעבדה. לשיטתה, אף לו נחקר הקבלן ותומך בגרסתו של המשיב, לא היה

בכך כדי לשלול את טענתו המפלילה של לוי. לשון אחר: טיעון לפיו הרכב שימש לצורך תמים אינו סותר את הטיעון לפיו שימש בזמנים אחרים לצורך לא תמים.

בהתייחס למשיב 4 סבורה המבקשת כי קיימת ראיית חיזוק בדמות ט"א שנמצא על גבי בקבוק שנמצא במחסן, השייך למשיב זה. המשיב טען להסבר תמים, שכן כשנה קודם לכן שהה במקום על מנת להתקין שולחנות. מנגד הדגישה התובעת כי לא סביר כי הבקבוק עמד על מקומו משך שנה.

המבקשת הוסיפה וטענה כי נדרשות בנסיבות ראיות חיזוק בלבד, קרי- תוספת מאמתות ואלה קיימות בשים לב לעדותו המהימנה של לוי.

דין והכרעה

לאחר שעיינתי בראיות, בדגש על הודעות המעורבים, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, מצאתי כי דין טיעוני המשיבים להידחות.

לאור טיבה של המחלוקת ולאור שאקבע להלן, אמנע מניתוח מפורט של כלל הראיות.

מושכלות יסוד הן, כי החלטה בדבר מעצרו של נאשם עד תום ההליכים נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי, בטרם עבר את "מסננת" החקירה הנגדית. מכאן כי בשלב זה יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה, אגב בחינת הפוטנציאל ההוכחתי של חומר החקירה. על בית המשפט להימנע מלהידרש לשאלות של מהימנות עדים, אלא אם עסקינן בפירוכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 3171/13 **אדניב ואח' נ' מדינת ישראל**, מיום 9.5.13).

המשיבים אינם כופרים בכך כי דרך המלך היא בחינתה של טענת אכיפה בררנית בהליך העיקרי. עם זאת מפנים הם לבש"פ 7148/12 **כנאנה נ' מדינת ישראל** (מיום 14.10.12), שם צוין בסע' 26 להחלטה, כי "אין לשלול" את האפשרות להידרש לטענה כבר בהליך שבפניי. דא עקא, שבעניין **כנאנה הנ"ל**, אשר שב ונשנה בפסיקה, ניתחה כב' השופטת ברק-ארז את הסוגיה ופירטה בהרחבה שלל נימוקים המלמדים מדוע אין להעלות את הטענה בשלב זה. האמירה אליה הפנו הסניגורים זוהרת בבדידותה, בציינה חריג לכלל, מבלי שהובהר באילו תנאים ראוי ומוצדק לסטות הימנו.

המעט שאציין הוא, כי הן בעניין כנאנה והן בפסיקה שנשנתה (כגון בש"פ 4068/15 **מלכה נ' מדינת ישראל** (מיום 22.6.15, שם בסע' 25), נקבע כי על הטוען לאכיפה בררנית להראות כי הופלה באופן שרירותי ובלתי מוצדק, או שישודו בשיקולים זרים. לא כל אכיפה חלקית היא אכיפה בררנית. בחינת הטענה תהא בהליך העיקרי, משום שמצריכה היא בדיקה פרטנית ומדוקדקת של חומר הראיות- בחינה שאינה מתיישבת עם אופי הבחינה בהליך המעצר (כנאנה, סע' 20). אף לא ניתן להעיד גורמים רלבנטיים במבקשת, בהליך מעצר הימים, על מנת לרדת לשורש השיקולים שביסוד

האבחנה הנתקפת, מה גם שקיום הליך כאמור יעניק להגנה יתרון דיוני בלתי הוגן (שם, סע' 22). כמו כן קיימים נימוקים נוספים אותם אמנע מלפרט ויעיין המעיין שם.

הוא הדין באשר לטענה בדבר קיומו של מחדל חקירה, שאף מקומה להתברר בהליך העיקרי (בש"פ 4553/12 **עואודה נ' מדינת ישראל** (מיום 20.6.12, והפסיקה המאוזכרת שם).

כל טיעוני המשיבים מצויים במתחם המשולש שבין טענות מהימנות, הפליה פסולה ומחדל חקירה. בשניים אחרונים אלה אף נטענו הטענות בערבוביית-מה. על אף שכלל אין מקום להכריע באלה בהליך זה, בחנתי את טיעוני הצדדים, במטרה לברר שמא קיימים נתונים חריגים המצדיקים התערבות בשלב זה, כגון פרכות מהותיות ביותר; אפליה גלויה אשר ניכר כי בוצעה מטעם פסול; או מחדל חקירה זועק, המלמד על עיוות דין. לא מצאתי הצדקה להתערבות כאמור.

באשר למשיב 3, טיעון המבקשת בדבר העדר קיומם של מחדל חקירה ואפליה פסולה נחזה כסביר וממילא לא מצאתי אינדיקציה לקיומו של שיקול זר או שרירות. משכך לא מצאתי הצדקה לדחות הסבר זה, כבר בשלב זה, ומקומו להתברר בתיק העיקרי. הואיל וכך, ממילא נדחה טיעון הסניגור לפיו מנועה המבקשת מלהסתמך על ראית החיזוק, בשל מחדל החקירה מושא הימנעותה מבדיקה. טענה אחרונה זו, כשלעצמה, מקומה בהליך העיקרי כטענה לסעד בשל הפליה פסולה (כנאנה, שם, סע' 24).

באשר למשיב 4, טיב הסבריו באשר להימצאות ראיית הט"א כולו עניין שבמהימנות, וטיבו להתברר בתיק העיקרי. הוא הדין בשאלת זיהוי של משיב זה כעבריו, בשים לב לכך כי לוי פירט על אודותיו של משיב זה, בציינו גם נוכחות עוזר "אריתראי" ודמויות נוספות. לא מצאתי אינדיקציה בראיות כי גרסתו המפלילה של לוי את משיב זה בלתי סבירה לחלוטין.

המשיבים תוקפים את ההחלטה שלא להעמיד לדין את מצא, אך לא מצאתי טעם כלשהו, שלא לקבל את טיעון המבקשת בדבר אי קיומה של תוספת ראייתית מחזקת לעדותו של לוי נגד מצא.

בעלי הדין העלו טענות שונות, שטיבן מהימנות. כל משיב בתורו טען למהימנות גרסתו, בעוד המבקשת טענה למהימנות גרסתו של העד המפליל. גרסתו של לוי מפורטת למדי. לא מצאתי בראיות דבר מה שיש בו כדי לעקר ולאין כבר עתה את גרסתו המפלילה של לוי, כראיה גולמית, בהתאם לפרמטרים הקבועים בבש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133 ובמיוחד באשר אין בעצם קיומן של גרסאות סותרות, כשלעצמו, כדי לבסס חולשה ראייתית (בש"פ 2909/08 **חאלדי ואח' נ' מדינת ישראל**, מיום 10.4.08).

סופו של דבר, קיים לדידי סיכוי סביר להרשעת המשיבים וקיימות בעניינם ראיות לכאורה להוכחת אשמתם.

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשע"ז, 28 נובמבר 2016, בהעדר
הצדדים.